

Věchná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník V. — Číslo 14

V Zlatci 24. března 1950

Cena 3 Kčs

Slovo

Zamysleli jste se již někdy nad tím, jak velká moc je ukrytá v lidském slově? Tuto moc odhadli již naši předkové, o čem svědčí přísloví „mluviti stříbro — mlčetí zlato“, neboť jednou vyřčené slovo stává se uvolněnou silou, která začíná působit a proto je třeba předem si uvědomit, jaké to bude mít následky, bude-li jednou pronesené.

Slova jako kameny kupí se kolem Vás, tvoří zeď neproniknutelnou mezi lidmi, mění se v ostrou dýku, která raní do hloubi srdce, stává se oprátkou hozenou na vaši šíji. Slova mohou dopadat jako rány pěstí, zasahující místa nejcitlivější, jsou slizká jako had, tvrdá jako hroty skal, o které raníte své ruce. Jediné slovo může uhasit žár slunečného dne, vytvořit neproniknutelnou tmou, ponořit vás do moře zoufalství.

A naproti tomu uvědomili jste si již někdy, jak blahodárný účinek máji lidská slova? Bourají hrady vztyčené kolem nedůvěrou, lékem hojivým kladou se na vaše rány, zvedají vás z hlubin pokoření, z práchu ponížení, vracíjí ztracenou důvěru v lidi a svět, zlatým šípem radosti vystřelí do modrého blankytu dne.

Slovo! Krásné a dobré slovo! Slovo, které léčí a povzbuzuje, konejší a hladí, z šedého dne dělá svátek a chutná jako krajíc chleba namazaný máslem, rukou naší mámy.

A pro tu jeho sílu ukrytou, kterou jsme v moci kdykoliv uvolniti, dáti mu tvar, který na sebe béře myšlenka, pro tu jeho moc tvořivou nebo ničící, musíme se naučit vládnouti svým slovům a dbáti, aby vyslovené stalo se pramenem radosti pro naše okolí a nám dávalo pocit uspokojení, že nebylo použito k účelům zlým.

A zde malý příklad jeho moci. Vstanete ráno ve špatné náladě, vše vás mrzí, všechno je vám protivné, ani nevíte proč. A s takovou náladou jdete třeba do města, nasednete do autobusu nebo električky. Sedíte podráždění a zasmušilí a nevrle se díváte po lidech, kteří rozprávějí kolem. Vedle vás stojí mladí lidé, kteří se nenuceně baví. Jsou to chlapci a děvčata, ještě školního věku. Radostně hovoří a každou chvíli se vesele

Vedoucí úloha dělnické třídy v republice nemohla být lépe a náznorněji znova dokumentována, než ve dnech 24.—26. února 1950, když v Španělském sále na Hradě pražském zasedal Ústřední výbor Komunistické strany Československa. Zasedání se zúčastnili spolu s členy Ústředního výboru poslanci a odpovědní pracovníci strany ze všech krajů republiky v čele s předsedou strany a prezidentem republiky Klementem Gottwaldem.

Chtěl-li by se někdo přesvědčit, jakou hlubokou změnou prošel náš vnitřní státní život za dvě léta od vítězného února 1948, pak toto historické zasedání ÚV KSČ na Hradě pražském ho o tom v mnohém směru poučilo. Kde lépe se mohla projevit revoluční skutečnost, vyjádřená slovy „vláda lidu a pro lid“, než právě tady, když odpovědní vůdcové předvoje dělnické třídy v republice zhodnotili dosavadní plnění generální linie strany a na základě dosažených úspěchů i odhalených nedostatků stanovili pro stranu a pro všechny pracující nové konkrétní úkoly k urychlenému plnění úkolů, jak jsme si je stanovili na své cestě k socialismu.

Neméně významnou a poučnou skutečností bylo, že sám prezident republiky, jako předseda strany, provedl na tomto zasedání hluboký rozbor dnešní situace naší republiky a podal jasný obraz vývoje, jak se utváří a jak vyplývá z rozložení sil v zápase mezi táborem pokroku a míru a mezi silami reakčního zvratu a války. A nejen to. Prezident republiky zároveň vytyčil jako náš nejpřednější úkol, abychom ze všech svých sil a ještě účinněji bojovali se stamilionovými masami pracujících z celého světa v čele se Sovětským svazem k neustálému růstu věci míru a uspíšili tento boj až k jeho slavnému vítězství.

Taková je naše cesta, kterou chceme a musíme uskutečnit svůj podíl v boji o mír a socialismus. Jiné cesty není a nemůže být. Vyplývá to i ze slov presidenta republiky, když zdůraznil, že k boji na záchranu míru přispějeme hlavně tím, že u nás budujeme socialismus a že na vlastní půdě odhalíme a znemožníme všechno, co napomáhá válečnému štvání nebo přípravám války. A budovat socialismus znamená podle slov Klementa Gottwalda porazit a rozbít reakci, izolovat ji a bezohledně odhalovat její zločinnou tvář, jak jsme ji už nejednou poznali z velezradných procesů u nás doma i v některých zemích lidově demokratických

Jediným a vskutku spolehlivým měřítkem naší práce ve prospěch míru jsou úspěchy, jichž jsme již dosáhli v svém socialistickém budování. Prezident republiky podal přehled těchto našich úspěchů i nedostatků, a to na základě 10 bodů generální linie, jak je stanovil loňský IX. sjezd KSČ. Jeho slova nechť si všichni pracující u nás vryjí do paměti. Zkušný hospodář republiky kladl všem pracujícím na srdce, aby sami u sebe, ve svém vlastním pracovním prostředí, provedli zkoumání a hledali možnosti jak zlepšit a prohloubit práci a rozvinout svou tvůrčí iniciativu. V tom je nejhlubší smysl slov, jimiž Klement Gottwald stanovil naši cestu k socialismu a tím i k zajištění světového míru. Přímou z rukou presidenta republiky se nám tak dostává moudrých pokynů a rad, jež jsou výsledkem jeho úvah, jak nejlépe a nejdříve dospět k lepší budoucnosti našeho národa a státu. Bude proto záležet na každém z nás, jak tyto pokyny a rady splníme a jak tím přispějeme k překonání všech překážek a obtíží, s nimiž ještě zápasíme na své cestě k socialismu.

zasměji. Zprvu jste dotčen tím, že se někdo může smát, když vám je tak protivně. Po chvíli se však bezděčně zaposloucháte do jásavé mluvy těch lidíček, kteří jsou tak přirozeně a zdá se, bezdůvodně veselí. Smích tryská bujnou kaskádou, mládí srší vtípem a radostí z přítomné chvíle. Posloucháte je zprvu nelibě, později s bezděčným zájmem a pak se přistihnete, že se usmíváte, tak neodolatelným kouzlem na vás působí ta jejich nálada. V té chvíli si uvědomíte, že předčasně stárnete, neboť jste ztratili schopnost bezdůvodně se radovat. A přece život je krásný, o tom říkají jasné zraky těch mladých. A hned je vám lépe, neboť bezstarostná jejich zábava otevřela vám oči na krásu chvíle přítomné.

Jindy jste smuten, zdá se vám, že je vám ublíženo, nebo skutečně vám bylo ublíženo a proto jste znechucen, máte dojem, že lidé jsou zlí a nespravedliví. A najednou k vám někdo promluví, třeba průvodčí, který s dobráckým úsměvem vám řekne něco žertovného. Nebo vám někdo nabídně pomoc při vstupování, nebo otevře dveře, kdy vaše ruce jsou přetřžené balíky. Je lhostejno, co se stane, prostě setkáte se s lidskou laskavostí, upřímností a dobrým slovem. To vás tak nějak překvapí a dojmě. A tak vám to divně rozhřeje smutné v tu chvíli srdce. Často taková malá pozornost, takový upřímný a prostý důkaz lidské dobroty dovede vtisknout razítko něčeho milého na celý den.

Naproti tomu sobecké jednání lidí kolem vás, nezdvořilost a nafoukanost, jako dvojnásob vám přitíží, když jste smuten a unaven. Jak bolestně se vás dotkne hrubé jednání, nebo lhostejná nevšímavost ve chvíli, kdy vaše srdce touží po trošce přátelského porozumění. Jste ohromen a sklíčen poznáním, jak velice dovedou lidé ranit slovy tvrdými. Myslím, že každý z vás poznal na sobě řadu takových slov. A proto bychom měli se nad tím pozastavit a ujasnit si, co všechno je v naší moci učiniti, aby život se stal pro každého lehčí a radostnější a každému, kdo přijde s námi do styku, vyjítí vstříc dobrým slovem. Je to přec v celku tak velmi prosté. Stačí být si vědom oně síly a volit jen slova, mající tu nejvzácnější vlastnost — získávat si lidi.

Věřte, že je to lehké. Denně rozdat víc dobrých slov, okrášlených vládným úsměvem a slova zlá, tisknoucí se na ústa, zadržet dřívě, než najdou průchod a vyplynou ničivým potokem, šířící zkažu, podpalující hněv, prohlubující bolest a ničící krásné květy přátelství, sympatie a lásky.

Nenávidět a štítit se slov, která raní a obelhávají, oblíbit si slova, která vedou přímou cestou k lidské duši.

Je málo lidí opravdu šťastných, zato velmi mnoho těch, kteří se cítí opuštěni a smutni. Je mnoho lidí, kteří poznali málo lásky, neboť žili v prostfedi, kde vládla slova zlá. A snad proto, že jiná heznali, naučili se je používat jako zbraně, sloužící jim k výpadům i obraně. Neboť je vzácnou výjimkou, aby ten, kdo sám nepoznal dobro, mohl dobro rozdávat.

Slova zlá jsou jako kvasinky. Jsou-li živěné hněvem, rozrůstají se, nabývají sil a mění se v moře nenávisti. Slova dobrá jsou jako paprsek sluneční. Pronikají, hřejí, hojí a uzdravují. Kypří půdu našeho ducha, kde dřímají nevzkříšené dobré myšlenky, které se mohou vtělit v dobré skutky. Rozehřívají ledovou kůru, již často je obrněno lidské srdce. Ze způsobu vyjadřování se můžeme si udělat, úsudek o celém člověku. Jemní

lidé nepoužívají slov hrubých, člověk prostodušný nemůže být jízlivý a ironický. Velcí jedinci vyslovovali se vždy ušlechtilou formou.

Proto i my jen velmi pečlivě vybírejme vhodná slova. To ovšem neznamená, že mluva má být květnatá, přemrštěná a nepřirozená. Myslím pouze, abychom si dali záležet na způsobu vyjadřování se, abychom byla milí, zdvořilí a přirození, těmili v sobě slova zlá a prudká, snažili se ve styku s lidmi ukazovat jen dobrou náladu. A nešetíme dobrými slovy. Buďme štědrí v rozdávání slov, jež tvoří náladu, budí radost, pohodu a smích. Odměnou nám bude věčný úsměv, rozjasněná tvář a pocit vděčnosti, že jsme neublížili a naopak — snad někdy vydatně pomohli bližnímu svému — vhodně použitým dobrým slovem.

Ant. Hřibovská.

Не забыть нам...

(Воспоминание.)

Это было 8 марта 1947 г.

День отъезда в Чехословакию. И, как сейчас перед глазами этот дождливый, пасмурный, весенний день. Сначала только тучи пробегали густыми стаями, а потом пошел дождь. И в этот дождливый день люди оставляли родные места, домики, те места, которые были так близки им.

Казалось, каждое место было так дорого, как никогда.

И дождь и слёзы уезжавших людей — всё слилось в одно. Дорога была трудная, снег местами ещё лежал а местами чурнела земля. Земля! Родная! Каждому хотелось крикнуть, но плач заглушал всё.

Лошади медленно тянули повозки, опустив головы и отряхивая по временам капли дождя. Люди шли молча за повозками и думая о всём, что ждёт их. Один вопрос не давал покоя, как встретит их новая Родина? Родина! Великое слово родина! Ведь оставляли землю, которая кормила, воспитала их, которая заменяла Родину. И с этими тревожными мыслями люди приехали на станцию. Там крики железнодорожников, гул машин немного заглушил чёрные думы. Вот эшелон тронулся и увозил людей.

И в этот миг перед глазами вставало всё хорошее, светлое, оставленное ими. А сколько хороших друзей с которыми было про-

жито лучшие дни, сколько осталось их там!

Ещё раз хотелось сказать им, что не забудем вас, хотелось ещё раз руку пожать, но поезд мчался, поезд не ждал...

18 марта переехали границу. Казалось, великая пропасть прелегла между нами. И те маленькие искорки надежды потухали медленно, но ясно.

Почему нас никто не встречает? Но вот встретили нас лагеря. Серые, стандартные домики с большими окнами, с деревянным полом и неудобными койками.

Как быстро промчался месяц там проведённый, промчался без каких-либо впечатлений.

Как то механически разъехались люди ни о чём не думая, равнодушные ко всему окружающему.

Но когда пришли в дом, который заменял им тот оставленный, всё вставало опять перед глазами. И эти чопорные, холодные вилы не заменили родного уютного домика в котором было прожито лучшие годы жизни, детские и юношеские.

Какая-то грусть охватила каждого! Тоска, отчаянье! Некоторые не хотели в этом сознаться, а другие с присущей им откровенностью высказывали то, что чувствовало сердце...

Проходят годы. Одни привыкли, другие позабыли. Но разве совсем забыть можно? Нет, никогда!...

Зина Бимова.

Zprávy svazu

Pražským členům a krajanům na vědomí se dává, že počínaje dnem 27. března 1950 opět se zahajují přátelská krajanová posezení a to každé poslední pondělí v měsíci v nové, útulné, čisté a uzavřené spolkové místnosti v restauraci hotelu „Červený“ (býv. Hortikova restaurace v Praze II, Na Moráni č. 15. Stanice elektr. drah č. 14 „Na Moráni“, č. 4, 15, 16, 17, 18, 21 „Palackého most“). Tyto přátelské schůzky, na kterých současně bude výbor odbočky SČzV v Praze projednávat svoje záležitosti byly vyvolány zájmem členů, krajanů a přátel a jsou nezbytné pro lepší a bližší poznání života, radosti a bolesti našich krajanů. Jenom v dokonalém, vzájemném sebezpoznání, v těsném a častém kamarádském styku, výměnou názorů a podílením se různými zkušenostmi a poznatky ze života našich krajanů můžeme úspěšně pracovat a rozvíjet svou činnost ve prospěch naší velké volyňské rodiny. Zveme každého Volyňáka a přítele, aby mezi nás přišel a slyšel, viděl a poznal činnost výboru odbočky. Obzvláště prosíme ty krajané, kteří neznajíce naši práci, mnohdy pronášejí nesprávnou kritiku, propadávají zbytečnému škarohlídství a podléhají nedůvěře buď k jednotlivcům neb dokonce i k celé volyňské organizaci, jakou jest Svaz Čechů z Volyně, resp. odbočky. Ví-táme každého krajaná, členu i nečlenu, pražáka i přespolního — každého musí zajímat co a jak děláme a jak splňujeme důvěru nám projevenou. Tož přijďte mezi nás, slyšte, vizte a pak sudte! Nashledanou s Vámi všemi v pondělí dne 27. 3., 24. 4., 29. 5., 26. 6., 31. 7., 28. 8., 25. 9., 30. 10., 27. 11. a konečně 26. 12. srdečně se těší výbor.

Za výbor SČzV — odbočka v Praze — předseda Jar. Kozák v. r., jednatel T. Holubovych v. r.

Odbočka SČzV v Podbořanech oznamuje všem krajanům v okrese, že její kancelář, která se doposud nacházela na ulici Revoluční čp. 200 (býv. knihkupectví J. Foitlíka) byla

nyní přemístěna na ulici J. V. Stalina čp. 295/14, I. poschodí.

Dále upozorňuje všechny krajané starší 15 let, aby si včas podali přihlášky u ONV — bezpečnostní referát — o vydání občanské legitimace. Přihlášku obdrží každý bezplatně a k vyplněné přiloží následující osobní doklady:

1. Státní občanství nebo opční osvědčení,
2. Křestní listy žadatele a dětí do 15 let,
3. Oddací list,
4. Vojenský list,
5. Policejní přihlášku,
6. Pracovní průkaz, je-li žadatel jeho majitelem a 2 podobenky 6×4 cm.

Doklady mohou být přiložené v originálech, jelikož po nahlédnutí budou žadateli vráceny zpět.

Křestní a oddací listy vyhotoví každému SČzV nebo příslušná odbočka na základě prohlášení dvou svědků nebo na předložení dokladů v jazyku ruském, polském či ukrajinském.

Reemigranti, kteří nemají opční osvědčení, vydané při reemigraci na Volyni v roce 1947, ani též nemají dosud státní občanství vydané příslušnými ONV, což se týká těch, kteří se vrátili do vlasti mimo transport, upozorňujeme, aby si neodkladně zažádali prostřednictvím SČzV o vydání státního občanství u ONV, poněvadž bez něho neobdrží výše uvedené občanské legitimace.

Odbočka SČzV v Podbořanech oznamuje všem reemigrantům v okrese Podbořany, že od 20. března t. r. se úřaduje v kanceláři odbočky ve dnech: úterý—středa—čtvrtek a to vždy od 8 do 16 hodin.

Hlášení příspěvků na pomník v Uničově

Okresní odbočka Svazu Čechů z Volyně ve Šternberku hlásí svým členům a příznivcům na Šternbersku, že jsme dosud obdrželi na vybudování pomníku v Uničově padlým volyňským hrdinům za osvobození Československa následující sbírky:

Zbytek výtěžku z volyňské posvícenské zábavy v Medlově

Kčs 1.316,50

Čistý výtěžek z volyňského plesu v Dolní Dl. Louče Kčs 18.050,—

Sbírka na svatbě Lidušky Valentové v Rideči Kčs 3.815,—

Vladimír Maxmilián z Domašova — Bystř. věnoval Kčs 200,—

Sbírka na svatbě Vlad. Polívky v Dolní Dl. Louče Kčs 1.600,—

Sbírka na sběrací listinu v Mladějovicích Kčs 6.350,—

Sbírka na křtinách u br. Václ. Štecha v Plinkouli Kčs 1.800,—

Sbírka na sběrací listinu v Plinkouli Kčs 4.100,—

Sbírka na sběrací listinu v Rybníčku Kčs 3.800,—

Sbírka na přátelském večírku u br. Rostislava Valetny v Rybníčku Kčs 700,—

Dar třech našich krajanů z obce Stádlá (více jich tam není) Kčs 1.700,—

Sbírka na sběrací listinu v Lužnici Kčs 6.700,—

Uhrnem do dnešního dne

Kčs 50.131,50

Tyto tak štedré sbírky samy za sebe mluví, že naši krajané správně pochopili svoji pospolitost a že při dobré vůli se nám podaří zamýšlený památník v tomto roce vybudovati. Akce sbírek slibně postupuje a doufáme, že bude jen velmi malé procento těch, kteří odepřením darů prokázají svůj negativní postoj vůči tak významnému společnému závazku.

Touto cestou děkujeme upřímně všem, kdož na sbírky přispěli.

Odbočka SČzV — Šternberk.

V neděli 26. března 1950 se konají ustavující schůze místních jednot Svazu bojovníků za svobodu v Postoloprtech, Liběšicích a Měcholupcích. Bližší na pozvánkách. Doporučujeme všem vol. Čechům — příslušníkům čs. zahr. arm. z místa a okolí hojnou účast. Na schůzích budou přítomni delegáti za okresní jednotu SBS v Žatci a rovněž za Svaz Čechů z Volyně.

Feodor Savický:

Povídka

RUSKÝ ČECH

31. (pokračování)

„Těším se“ — odpověděl Moravský, přemítaje, co mu asi chce říci. Vzpomínal na všechny ty události svého dobrodružství a nemohl se upamatovat, jestli loď utonula, nebo pluje dál.

Bylo už asi deset hodin večer, když k Moravskému přišla ona žena, která měla noční službu. Přisedla k němu na postel a Moravský se jí hned ptal na to, co mu chtěla říci.

„Je mi vás líto, mladý muži, chci vás proto upozornit a varovat.“

Když vás přinesl do nemocnice, měla jsem zrovna službu. Spolu s tou sestrou, která tu dnes u vás byla, jsme vás svlékali. Při tom vám vytáhla vaše doklady. Jen tak matně jsem zahlédla vaše foto, kde stojíte s jiným soudruhům a máte vytasené šavle. Všechno však bylo mokré. Ona německá podlíznička dala všechny doklady vysušit a pak si je vzala.

Chci vám říci, že vás asi vyhradí Němcům nebo bělogvardějcům. Cítím s vámi jako matka. Měla jsem také takového syna, zastřelili mi jej. Byl námořníkem u Černomořského loďstva. Pak velel rudogvardějcům u nás, ve městě — a velké slzy kanuly matce po tvářích.

Moravský poslouchal vyprávění a dival se na její vrásčité čelo a uplakané mateřské oči, stiskl její mozloukatou ruku. Chtěl ji potěšit, ale neubrnil se slzám. Konečně se přemohl a šeptem pravil:

„Neplačte, matko, nejste sama ve svém žalu. Takových, jako byl váš syn, je hodně. Všechny nás nezabijí. My všichni pomstíme vašeho syna a všechny nešťastné matky, jako jste vy.“

Ještě chvíli pak spolu rozmlouvali a dohodli se, že její mladší syn přinese Moravskému příští noc oblek a on oknem přes zahradu uteče z nemocnice.

Ráno po této rozmluvě vešla k Moravskému ona mladá sestřička. Pozdravila jej a ptala se na zdraví.

Moravský, když ji uviděl, udělal bolestnou grimasu, nařikal si, jak je mu špatně a že ho mrazí po celém těle.

„Až přijde lékař, tak si vás prohlédne“ — úsečně mu odpověděla a odešla.

Asi za dvacet minut přišel lékař. Byl to tentýž Němec, který u něho byl včera. Přisedl si k Moravskému a uchopil jej za prostřelenou ruku. Ránu mu rozežrala slaná mořská voda.

„Od čeho je to?“ — zeptal se lékař německy a sestra ihned překládala.

„Na loď, při neštěstí“ — odpověděl sebevědomě Moravský, „jako by sám tomu věřil.“

Lékař se usmál a pravil: „Bolševik, co?“ — obrátil se a odešel. Sestřička šla za ním.

Moravský si oddech. Měl už duši v patách. Nemohl se dočkat noci, aby utekl z tohoto hnízda.

Za chvíli vešla sestřička znovu. Moravský zase s tak nevinným výrazem v obličejí žebroulil:

„Sestřičko, proč mě nazval lékař bolševikem?“

„On si dělal legraci. U nás je teď v módě toto slovo. Zvláště mladým lidem se tak říká, takovým nezlomným.“

„To znamená, že u vás ve společnosti říkají mladým lidem bolševici a pak je pověsí.“

„Co vás to napadá?“ — bránila se

sestřička. „Je-li opravdu bolševik, je dán k soudu a tam jak rozhodnou, tak s ním bude naloženo. Naproti tomu u bolševiků — pokračovala a dívala se úkosem na Moravského — není žádný soud a bez pardonu je každý zastřelen.“

Moravského jako by bodlo u srdce, chtěl jí na to něco říci, ale nechťeje dávat v nebezpečí svůj život, pravil:

„Já nevím, jak to kde dělají.“

„To je škoda“ — štiplavě poznamenala sestřička a měla se k odchodu.

Moravský na to začal lítostně sténat a nařikat: „Je mi zima, celé tělo se mi chvěje.“

„Uklidněte se“ — pravila u dveří sestřička — „máte zimnici, přinesu vám chinin.“

Teď už poznal, že svoji úlohu tady dohrál. Všechno je na něj vyzrazeno. Jedinou záchranou byl brzký útek.

Přišla netrpělivě očekávaná noc. Jedna půlka okna byla otevřena a do otvoru se upíraly neustále oči Moravského. Kde si s věže se ozval hlas hodin, které tloukly jedenáct.

Pak se ozval v zahradě nějaký šramot. V okně se hned na to objevila tvář chlapce, který mu podával ranec.

Moravský vyskočil z postele a zhasl světlo. Rychle se oblékl a vyskočil oknem. Chlapec jej vedl zahradou. Pak prolezli dírou v plotě a octli se u moře. U břehu stála spousta malých rybářských lodiček.

Chlapec zavedl Moravského k jedné z nich, na níž seděl jakýsi starší muž v kožené čepici a gumovém plášti. Když přicházeli, pozvedl hlavu a pravil k Moravskému:

„Sedej, pojedeme.“

Moravský uposlechl a chlapec šel dál po břehu.

Neznámý muž uchopil vesla a loďka plula tiše do širého moře. Bylo klidné, jak ho ještě nikdy Moravský nepoznal.

Když se vzdálili od břehu už tak daleko, že je nebylo možné s břehu pozorovat, neznámý muž napjal plachty a zvolna se kolébali mořem v neznámou dál.

Muž se za chvíli ptal Moravského, odkud je a jak se sem dostal. Moravský mu všechno vypověděl. Neznámý si pak povzdychl:

„Kdyžpak se naši zase vrátí? Přece tu nezůstanou na věky Němci?“

„Jen mějte trpělivost — utěšoval jej Moravský — naši načerpají nových sil, pak nepřátelům bude „kaput, jak říkají Němci.““

Rozmlouvajíc dopluhli až k rybářskému ostrovu Očakov. Neznámý muž se obrátil teď k Moravskému a řekl:

„Tak, můj milý, vyrval jsem vás z pekla. Tady teď můžete jít, kam potřebujete.“

Na to se rozloučili a onen muž, jehož jména ani nepoznal, odplul zpět.

Rozednřvalo se už. Moravský zamířil do městečka. Bylo to malé, ale památné místo — očakovská pevnost, jež pamatovala slavné doby Suvorova. Ve městě bylo zvláště hodně obchodů s rybami. Majitelé byli většinou židé, kteří měli při svém obchodu vždycky několik zamáčených rybolovců.

Rozmýšlel se teď, co počít. Aby byl zatím živ, vstoupil do práce k nějakému Židovi, který ho rád přijal, aniž se ptal na jeho doklady. Žid totiž věděl, že je to člověk, který nemá na vybranou a bylo mu to vhod, neboť takovému mohl platit třeba jenom polovičku zaslouženého platu.

Neméně byl rád i Moravský, poněvadž jeho obavy jak a co teď bude dělat, byly tím zažehnány.

Hned po přijetí dal mu Žid najist a jeho sluha odvezl Moravského na moře, kde už pracovalo 20 lidí. Tak nastala pro Moravského nová doba v jeho povolání — byl teď rybářem. Tahal sítě s bohatou kořistí, solil pak ryby, nakládal do sudů a někdy i odvážel na břeh, do krámu.

Tak uběhl měsíc. Dostal výplatu. Spočetl si peníze a měl jich tolik, že mu stačily na zakoupení lístku, aby se dostal zase na kontinent.

Dlouho se tedy nerozmýšlel, vsedl na loď „Suvorov“, kterou dojel do Nikolajeva. Dál už neměl peníze. Zatím touhu po návratu do Rostova v něm stále sílila. Bral se tedy k domovu pěšky. Šel silnicemi a ve vesnicích se zastavoval, aby se někde u sedláka najedl.

Jednou zašel k bohatému sedlákově, dohodli se a ten ho přijal do práce. Neptal se po žádném dokladu a to bylo Moravskému vhodné.

Práce byla obstojná. Jezdil s voly a svázal s pole seno a slámu. Horší to bylo však s jídlem. Pracující dostávali černý chléb a ten ještě býval mnohdy nedopečen.

V tomto prostředí měl možnost zase poznat ubohost života chudých lidí, kteří celý život hrbili svů hřbet před pány. Pracovalo se „od světla do světla“, Panský sluha jezdil na koni a každého, koho viděl jen chvíli odpočívát, nemilosrdně mrskal.

Takový byl pořádek na světě. Pán, „silný a všemohoucí“, má v rukou všechny zdroje přírodního bohatství. Má dva tisíce hektarů pěkně černé půdy, kterou obdělávají chudí lidé za pouhé sousto pro sebe a pro své děti. Zatím, co chudí lidé se dřou, prochází se pán ve stínu. Přijde-li ho někdo o něco prosit, snad se někdy ustrne a hodí chudákovi sousto černého chleba. Takový byl zákon!

Ne, tady, v takovém prostředí, Moravský dlouho nevydržel. Popracoval asi měsíc a šel si pro výplatu.

Po hádce s panským úředníkem výplatu nakonec dostal.

Hned potom se rozloučil se svým působištěm, koupil si jízdenku a za chvíli už uhaněl k Rostovu.

Při jízdě měl obavy, aby nekontrolovali doklady. Cesta však uběhla klidně a aniž se nadál, vystoupil na nádraží v Rostově, kde život šel dál, jak dříve bývalo. Ve městě byli vedoucími bělogvardějci a spolu s přísluhošči utiskovali ostatní lid.

Moravský se rozhlédl a zamířil do svého bytu, kde se setkal s Vasillem Ivanovičem. To bylo shledání! Objal se, stiskli si pevně ruce, pak si pohlédli do očí, které mluvily za všechna slova.

A toho vptávání a vyprávění. Za tu dobu, co se neviděli, tolik toho zažili. Moravského nejvíce zajímal obrtný vlak.

„Ten leží ještě dnes v řece a žere jej rez“ — odpovídal s úsměvem jakéhosi zástupce Vasil Ivanovič. „Buď proto opatrný! Zapsal ses jím hluboko do paměti. A „zpravodajský“ zvláště dnes pracuje obdře! — tak upozorňoval Vasil Ivanovič svého Josefa.

Pokračování.)

Dějiny české Volyně

(10. pokračování).

Dr. J. Folprecht

Čechové se patrně však jevíli po stránce náboženské vlažnými a „lehkomyslnými“, a jeden z nich, jak uvádí Križanovskij, shledává koukol mezi pšenicí, ale zároveň varuje, aby se proti Čechům nepostupovalo ukvapeně, poněvadž by se s koukolem vyryla i pšenice. Přitom se klade důraz zvláště na vzdělání dětí, na zřizování škol, na vyučování dětí, „od kterých se budeme učít i my.“

Povaha česká jeví se v tomto velmi těžkém postavení politickém, národním i náboženském velmi ostražitá a zároveň upřímná. Chtěli vyhovět po stránce náboženské na pomezí katolickém a pravoslavném na základě vzdělání a škol, v čemž zároveň se jeví sebevědomými vůči mnohým, církevně omezeným kritikům pravoslavného vyššího kněžstva.

Plukovník Gresser oznámil gubernátorovi dne 9. června 1870, že Čechové chtějí podati arcibiskupu Agafangelovi prohlášení, jak se jim přiklí nové katolické dogma a jak hluboko soucítí s dogmaty a mravními zásadami pravoslavné církve. Přitom chodili prosit Agafangela, aby je vzal ve svou ochranu.

Gresser zadržel toto české podání.¹⁾ Gubernátor oznámil potom ministru vnitra, že zamezil podání tohoto prohlášení Čechů, protože považuje za časově nevhodnou jakoukoli snahu v této době obracet Čechy na pravoslaví. Každé takové jednání by mohlo otřásti důvěrou Čechů a sotva by přineslo ten prospěch, který je možno očekávat od „katolického rozkolu, tak blízkého ku pravoslaví, který prostřednictvím Čechů může zachvátit i jiné obyvatelstvo vesnické.“ Vedle toho ředitel ministerstva vnitra Lobanov—Rostovskij sdělil ministru vnitra, že bude velmi rád, jestliže úplné souhlasné úsilí generálního gubernátora a ministerstva vnitra přivede věc k tak vážnému cíli, který máme na mysli.

¹⁾ Križanovskij: Čechi na Volyni, str. 27.

Čechové nástrojem náboženským i politickým

Zpráva plukovníka Gressera, podaná dne 5. února 1870 gubernátoru Dundukovu — Korsakovu, byla ještě v témže měsíci předložena ministru vnitra L. S. Makovu, ale byla vložena do mohutného rámu, který objímal celý západní ruský kraj. Z českého husitství činil nový náboženský odstín, který by byl přijatelný i pro katolíky nečeské, který by mohl sdružit v ruském carství všechny katolíky a podlomiti také činnost polských katolických kněží po stránce nacionální. Čechové by mohli dáti i polsko—katolickému obyvatelstvu příklad nacionálnosti slovanské, oddané i nábožensky ruskému státu.

Tomuto jasně vyslovenému plánu předchází ve zprávě gubernátorově dílčím o Česích na Volyni: Všichni Čechové vyznačují se pozoruhodnou láskou k práci, úctou k úřadům, nejprísnejší českostí a příkladnou mravností... Po stránce politické jsou naplněni hlubokou nenávistí k Polákům...

Hrstka taktó charakterisovaných — jistě právem a už ze zkušenosti — volyňských Čechů měla vykonati tak široce pojatý národnostní i náboženský úkol.

Čechům bylo určeno poslání, jehož si nebyli ani vědomi. Olič jej chápal; at Čechy a sebe přeceňoval nebo nikoliv, nepodnikl nic a jen hleděl vyhověti úmyslům vlády.

Z řečí ruských badatelů na Slovan-ském sjezdě, zvláště Michaila Petroviče Pogodina, vycítí každý, jak poměr rusko—polský byl po potlačení polského povstání ještě více zaostrěn a že nepřítomnost polských zástupců na sjezdě byla jen skvrnou, kterou Rieger statečně na sjezdě vytýkal.

Tu se náhle objevili Čechové jako osadníci. Čechové poměrně vzhledem k domácímu volyňskému lidu velmi inteligentní, rychle do poměrů nových se vpravující, v práci svědomití, průbojní a neúnavní, po hospodářské

stránce překvapující. Čechové, ve věcech náboženských, katolických, vlažní, nerozhodní.

Plán Gresserův i Dundukovův — Korsakovův byl dalekosáhlý, po ruské stránce slovanské prozřavý. Nemůžeme jej posuzovati podle toho, že by byl později slepý reakcionář, předseda synodu Pobědonoscev zničil tuto myšlenku svým odporem proti každé pravoslavné církvi. Česká církev husitská mohla, jsouc formálně připojena k pravoslaví, sblížovati opravdu Čechy s Poláky, jejichž podzemní činnost by byla určité oslabována tím, že spoluprací s Čechy na těchto „Kresách“ by se byli nábožensky sblížovali s Rusy bez přijetí pravoslaví, při čemž by se však byli mohli národně spolu s Čechy daleko lépe vyžívatí.

Provádění však bylo těžké a nebylo k němu lidí ani u Čechů, ani u Poláků.

U Rusů však společného — politického a náboženského — plánu také nebylo: pravoslavná církev se obávala nedobrého vlivu českého živlu na náboženské city domácího obyvatelstva, po stránce civilisace i náboženství zaostalého.

U pravoslavné církve převážovala ortodoxnost a neústupnost, která nehleděla na politické a národnostní důvody státní spávy. Postupem času i Čechové, zmatení jednotlivými náboženskými proudy, které způsobil nejasný a nejednotný postup českých kněží, počali se obávatí náboženských a mravních poruch a tím ještě změř náboženskou mezi sebou zvyšovali.

Česká církev volyňská

Myšlenka české církve, blížící se katolicismu, ale podléhající úplně státní správě ruské, byla jistě myšlenkou originální, zvláště když byla podložena snahami národnostními, majícími přidružití i katolické vrstvy polské. Bylo by to bývalo oživení a obrození našich českých snah reformačních, což bylo původní ideou i kněží, kteří se klonili k vyznání českobratrskému z r. 1535.

(Pokračování)

Popisy českých osad na Volyni — Michalovka

Pokračování 1.

V roce 1882 byla postavena dřevěná škola. Jedna polovina budovy sloužila za modlitebnu, v níž se konaly bohoslužby v českém a německém jazyce střídavě: české dopoledne, německé odpoledne a následující neděle obráceně. Druhá polovina budovy sloužila školnímu vyučování dětí a za byt pro učitele.

Prvním učitelem byl Jan Hruša, který také vykonával čtené bohoslužby. Tentýž úřad zastával od roku 1886 Josef Janáček; dále to byli občané písmáci Pavel Bureš a Pavel Sláma; učilo se česky.

Farář Fr. Kašpar navštěvoval sbor asi zřídka, když do roku 1887 pouze dva jeho křty byly zaznamenány.

Pak se přivalila nesnášenlivost náboženská pod heslem: Jeden Bůh, jeden car, jedna víra. Modlitebna byla od roku 1888 úředně zavřena, ale věřící se scházeli k modlitbám v soukromých bytech. V následujících dvou letech podány dvě žádosti pro střednictvím gen. gubernátora v Kijevě o připojení sboru českobratrského k synodu evangelicko-reformovanému, avšak bez výsledku.

V roce 1891 byly konány veliké vojenské manévry. Car Alexander III. dlel v Rovně. Poněvadž modlitebna dosud byla zavřena, občané se rozhodli podati žádost o dovolení konati v Michalovce českobratrské bohoslužby. K tomu byli zvoleni Jan Kulhavý, Bedřich Hart a Emil Bureš. Když car projížděl Rovněm, stáli mezi diváky a Emil Bureš s dovozeným strážníkem vystoupil do ulice a když se kočár přiblížil, vlastnoručně žádost podal.

Když přišla odpověď, E. Bureš byl na vojenském cvičení a dopis byl poslán za ním. V plukovní kanceláři byl poplach: poslali ihned zvláštního posla na cvičiště, aby voják Bureš ihned přišel do plukovní kanceláře. Když se to rozneslo v části, že obdržel dopis od cara s vlastnoručním podpisem, velice vzrostl v očích těch, kdož ho znali. Na žádosti, která byla vrácena, vlastnoručně car napsal: „Kto zapreščajet?“ Brzy potom přišlo vyřízení z Kijeva v němž stálo: „nikto nejmějjet prava zapreščat bogoslužnija po češkobratrskomu obrjadu.“ Modlitebna byla otevřena a bohoslužby konány bez překážky.

Od roku 1899 na Michalovku dojížděl farář Michal Jastřembski z Vilna. Aby mohl Čechům sloužit v jejich mateřštině, naučil se pěkně česky a nečinil rozdíl mezi Čechy a Poláky.

Následkem nedostatečné péče se strany církve evangelicko-reformované někteří členové odešli k baptistům, kteří zde kolem roku 1893 začali práci a 20 září 1922 otevřeli vlastní modlitebnu. Kazatelem byl Petr Koreň.

Před první světovou válkou na ško-

le působil zdatný učitel, dobrý Čech, Karel Prokop, milovník zpěvu veliký; založil pěvecký spolek v letech 1913-1915 a stal se jeho prvním cvičitelem, spolek se uplatňoval především při bohoslužbách. Padl v první světové válce. Čest jeho památce Spolek existoval dále a jeho cvičiteli byli: Vilém Kubík, Antonín Mazánek, a nejdéle cvičil Vilém Jelínek, který si zasloužil uznání obce. Vilém Fencka, který se vystěhoval do USA, posílal odtamtud zpěvákům zpěvníky a příbuzným české časopisy a kalendáře.

Za učitele Prokopa 6. července r. 1915 konaly se první Husovy oslavy.

Dne 26. července v neděli 1914 Německo vyhlásilo Rusku válku. Umkl zpěv. Ve školní budově zřízena vojenská nemocnice. Michalovka prožívala hrůzy války.

Do českých legií vstoupili tito občané: Josef Rejchrt, Ludvík Rejchrt, Jaroslav Rejchrt, Karel Rejchrt (bratři), Bedřich Němec, Pavel Němec, Jul. Janko, Jos. Marek, Jos. Čáp, Jos. Ladislav, Ferd. Hůlka a V. Kubík.

V ruské armádě bojovali proti Německu a Rakousku: Vilém Andrš, Adolf Tvrdý, Josef Kratochvíl, Karel Kratochvíl, Karel Vintr, Karel Hůlka, Vilém Dušek, Karel Prokop, Vilém Němec, Josef Němec, Alex. Kučinský, Pavel Matys, Ferdinand Dušek, Teofil Koutecký, Antonín Mazánek, Pavel Rejchrt, Emil Fencka.

V první světové válce padli tito vojáci: Ludvík Rejchrt padl u Zborova, Karel Kratochvíl, Karel Vintr, Vil. Dušek, K. Prokop, Jos. Němec.

Od měsíce února do prosince r. 1918 trvala německá okupace. Ku konci prosince přišla vláda Petlury, která zde zůstala do května r. 1919. Potom přišla Rudá armáda a pobyla zde do srpna, pak ji vystřídali Poláci, kteří pobýli 10 měsíců. Roku 1920 Poláci odstoupili a na jejich místo přišla opět Rudá armáda. Poláci se pak vrátili v září téhož roku; ve třech letech vystřídaly se 4 vlády.

Po válce život občanů pomalu přecházel do normálních kolejí. Pobyt mnohých v čsl. legiích a styk s vojáky z Čech probudil touhu poznati vlast pradědů; prvním občanem, který v r. 1921 zajel na krátký pobyt do vlasti — byl Antonín Mazánek.

Radost ze svobodné čsl. republiky naplnila srdce zdejších občanů. Připomínala se prorocká slova J. A. Komenského: „A po přejití vichřice hněvu Božího vláda věcí tvých navrátí se k tobě, ó lide český!“ Exulanti čekali, že nyní nastala doba, kdy se budou moci vrátiti do země otců, z níž byli vyhnáni, ale ta naděje se splnila jen z části.

Péči spolku „Kostnická jednota“ a far. B. K. Radechovského byli repatriováni do Československa ve

čtyřech skupinách v letech 1923 až 1926 tito občané s rodinami: Karel Miončinský, Josef Marek, Julian Janko, Vilém Ladislav, Karel Kůžel, Pavel Petrák, Leonard Miončinský, Ludvík Hart, Vilém Veselovský, Vilém Miončinský, Jan Vondráček, Pavel Kratochvíl, Josef Němeček, Jan Koutecký, Josef Vinter, Bedřich Rejchrt, Bedřich Němec, Pavel Němec, Rajnhold Račinský, Oskar Račinský, Emil Vintr a Teofil Provazník.

Do USA se odstěhovali z důvodů hospodářských: E. Vondráček, Václav Moravec, K. Hart, Vilém Fencka.

Touto reemigrací byl oslaben český živel na Michalovce, kdy opuštěná hospodářství kupovali nejen Čechi, ale též Poláci a Ukrajinci; avšak český ráz obec nikdy neztratila.

Jelikož mnozí Michalovští občané byli malorolníci a znali femeslo tkalcovské, přivydělávali si doma na ručním stavu tkalcovském tkaním bavlněných látek košilových, sypkovic, štráfu a strakatinu. Práci jim opatrovali z Rovna místní prostředníci. Vydělky byly slušné.

Občané evangelického vyznání se rozhodli vystavěti kostel zděný a byt pro duchovního. Za tím účelem zakoupili od Bedřicha Němce 2.000 m² pozemku za 100 zlotých. Všechny podružné práce věřící vykonali sami a zdarma. Stavba si vyžádala nákladu 14.000 zlotých polských.

Krásný ten kostelík dokončen a odevzdán svému účelu 12. srpna r. 1934. Při posvěcení kostela promluvil mezi jinými pozoruhodnou řeč učitel z Boratína J. Vlk, kterou zde podávám: Milí přátelé, bratři a sestry v Kristu! Jakožto místopředseda naší osvětové organizace ČMS v Polsku konám milou povinnost tlumočiti sboru Michalovskému nejsrdčejší pozdrav a blahopřání k dokončení a odevzdání svému účelu tohoto stánku Hospodinova.

Jakkoliv Matice Školská jak ve věcech politických, tak i náboženských má býti úplně nestrannou, nicméně nelze se často vyhnouti projevům i častí, neboť máme mnoho společných snah a cílů. Jednou z těchto hlavních snah jest zachování v čistotě našeho mateřského jazyka českého. V tomto směru sbor tento bude vydatnou pomocí Matici, neboť slovo Boží, zpěvy, obřady a veškerá bohoslužba bude zde konána v čistém našem rodném jazyku. Kromě toho, snahou jak Matice tak i církve naší jest udržování a posilování v lidu našem demokratického ducha dle zásad našich slavných mužů: Husa, Chelčického, Komenského, Masaryka a mnoha jiných a taktó pracovati ku povznesení duchovnímu obrození našeho lidu v tomto kraji.

(Pokračování)

Д. МЕДВЕДЕВ
Герой Советского Союза

(12 продолжение)

— Что вы говорите! Какая умища! — восхищался Кузнецов, бросая собаке кусок колбасы.

— Феноменальная собака! — восхищенно болтал Шмидт, с любовью глядя на свою воспитанницу, которая облизывалась дружески виляя хвостом, и с благодарностью смотрела на Кузнецова.

За короткое время ефрейтор Шмидт оказался полностью под влиянием Кузнецова.

Зиберт дал Шмидту „взаимы“ денег, Зиберт угощал в ресторане, Зиберт охотно выслушивал жалобы Шмидта и сочувствовал ему.

— Другие наживут за войну столько, что будут всю жизнь жить припеваючи, — скулил Шмидт. — А я как ничего не имел, так пустым и вернусь домой после войны.

— Дорогой мой, — утешал его лейтенант, — после войны я вас устрою управляющим в имении отца. Вы будете прекрасно жить. Я теперь же напишу домой о вас.

Со своей стороны и Зиберт оказывал полное доверие Шмидту. Он познакомил его со своей „невестой“ — Валею Довгер.

— Хорошая девушка, сказал доверительно Зиберт, — но ей не везет в жизни: отца убили русские партизаны, и документы о ее немецком происхождении попали в руки бандитов. Теперь она никак не может оформиться.

— Ну, боже мой, что вы говорите!... У меня есть знакомые, через которых я помогу фрейлен Валентине оформиться.

— Буду вам очень-очень признателен, Шмидт, — с искренней радостью говорил ему Кузнецов.

— Если потребуются расходы, не скупитесь. Пожалуйста! и он вручил Шмидту пятьсот марок.

Через несколько дней Валя получила документ о принадлежности ее к „фольксдейч“ и карточки на соответствующий паяк.

Кажется, все было устроено. Но

вдруг Вало вызвали в полицию и объявили, что она должна ехать в Германию. Конечно, мы не допустили бы ее отъезда, в любую минуту взяли бы ее в отряд, но это расстраивало наши планы. Надо было добиться законного права для проживания ее в городе.

За это дело опять взялся Шмидт.

— Столь сложный вопрос может разрешить только сам рейс-комиссар господин Кох, — объяснил Шмидт. — Сейчас он находится в Берлине, но в начале мая прибудет в Ровно. Вы, фрейлен Валентина, напишите заявление, а я передам бумагу ядьютанту рейс-комиссара, капитану Бабах. Милейший человек! Он доложит ваше заявление.

Заявление было написано, и Шмидт взял его с собой, получил при этом от Кузнецова тысячу марок „на расходы“.

— До разрешения этого вопроса вас никто не тронет, фрейлен, — обещал Шмидт взволнованной Вале.

Когда он ушел, Николай Иванович облегченно вздохнул:

— Ну, это дело устроится. А другое требует спешного разрешения. Коля маленький пришел?

— Да, наверно, уже сидит во дворе.

— Зови его.

Коля действительно уже был около дома и переживал Шмидта.

— Ну как, все благополучно? — спросил Кузнецов, взяв Колю на руки и целуя его.

— Прошел хорошо, — солидно и хмуро ответил Коля.

— Ты что это, обижен чем-нибудь?

— Да что вы меня, Николай Иванович, как маленького, целуете! И на „маяке“ тоже!

— Ох, какой ты важный! Хорошо, больше не буду. Сам попросишь, не буду, — весело сказал Николай Иванович. — А сейчас отдохни, покушай, и опять придется бежать на „маяк“.

Хотя Коля был выносливым и

подвижным, хождение на „маяк“ его утомляло. От Ровно до „маяка“ было двадцать пять километров. Туда и обратно в один день — пятьдесят. Это многовато!

Пока Коля отдыхал, Кузнецов написал донесение в лагерь. Через час Валя разбудила Колю.

— Я готов!

— Вудь осторожен. Доверяю тебе важный пакет. Скажешь на „маяке“, чтобы срочно отправили командиру. Сам дождешься ответа и быстро доставишь мне.

Коля взял пакет, спрятал его в потайной карман, простился и ушел.

— Господи, — сказала Валя, глядя ему вслед, — ведь совсем ребенок еще! Ему бы дома с мамкой жить!

— Да, Коля маленький, а ведь какие большие дела делает! — задумчиво ответил Николай Иванович.

На этот раз путь мальчика на „маяк“ прошел не гладко. По дороге, километрах в пяти от Ровно, он вдруг услышал окрик „Хальт!“ и, оглянувшись, увидел позади себя двух немцев. По дороге он их не видел, очевидно, они сидели где-то в засаде, в стороне от дороги. Коля мгновенно сообразил, что делать. Он бросился к лесу. Немцы открыли стрельбу, пули засвистели, но мальчик продолжал бежать, пока не скрылся в спасительном лесу.

Пакет от Николая Ивановича был доставлен на „маяк“ и оттуда мне.

Хозяева мнимые и хозяева настоящие

Донесение, которое нес Коля Маленький, было весьма интересным. Кузнецов сообщал, что в Ровно идет подготовка к празднованию дня рождения Гитлера. 20 апреля в честь фюрера немцы устраивают парад.

„Прошу разрешить „командование“ этим парадом“ — писал Кузнецов.

(Продолжение следует)

Vzpomínáme

S bolestí v srdcích a se slzami v očích oznamujeme, že dne 3. února 1950 dotlouklo mladé srdce naší milované dcery a sestry **Emilky Hamáčkové**, nar. 7. 4. 1930 v Terešově na Volyni, okr. Ostrožec. Její rozkvétající život byl podřát v období nejkrásnějším. Tím větší je naše bolest při vzpomínkách. Nikdy na tebe nezapomeneme. Kdož jste ji znali, vzpomeňte s námi.

Matka, sestra a Havlíkovi.

V hlubokém zármutku podáváme všem přátelům a známým smutnou zprávu, že nám navždy odešel náš milovaný manžel, tatínek, bratr, strýc a dědeček

JAROSLAV OPAT
kapelník

Zemřel po těžké nemoci v úterý dne 21. března 1950 o 15. hod. ve věku 47 let.

Pohřeb našeho drahého zesnulého se koná v pátek 24. března 1950 o 15. hod. z domu smutku v Milostíně na místní hřbitov.

Jménem pozůstalých:

Rodina Manželka
Chudobova a bratři

Dne 26. února 1950 jsme doprovodili k poslednímu odpočinku naši drahou matku a babičku **Annou Pallovou** z Podolí. Narodila se před 65 lety v Hrušvici na Volyni, prodělala těžký život, s holýma rukama vypracovala s manželem majetek, vychovala 5 dětí a po příjezdu do ČSR dostala přidělený domek, kde strávila své stáří. Maminko a babičko, budiž ti česká země lehkou!

Děti a vnuci.

Anna Cinegrová, roz. Nováková z Moldavy u Dubna zemřela dne 7. února 1950 ve věku 31 let. Odešla po životě plném práce o odřkání, jsouc předčasně zdolána těžkými duševními bolestmi. V hlubokém žalu na tebe vzpomínáme a přejeme ti, aby věčné odpočinutí v české zemi, z níž vyšli naši předkové, bylo lehké. Vzpomínají na tebe a nikdy nezapomenou manžel, Zdenička a rodiče.

Hlasovna redakce

Prosíme rodiče nebo sourozence **Václava Pally** z Omelanštiny na Volyni, který padl u Dukly, aby nám udal svoji adresu. Jde o vrácení foto, které bylo uveřejněno v 5. čísle VS v rubrice „Vzpomínáme“.

Tiskový fond SČZV

Na pohřbu J. Pally v Podolí bylo vybráno 1.380,— Kčs, které nám zaslal Jos. Mojdl, Podolí 65, p. Mohelnice jako částku věnovanou na tiskový fond. — Srdečně děkujeme a pozůstalým vyjadřujeme upřímnou soustrast.

U příležitosti svatby p. Ladislava Vedrala z Odolic a sl. Boženky Světlíkové z Mor. Branice bylo vybráno 1.555,— Kčs na tisk. fond. — Srdečně děkujeme štědrým dárcům a přejeme novomanželům, aby jejich společná cesta byla radostná.

Malý oznámení

Svaz bojovníků za svobodu okresní jednoty Žatec pořádá 1. IV. 1950 v Městském divadle v Žatci **VEČER PÍSNÍ KARLA HAŠLERA**. Účinkují: **Marica Zlatarjeva**, **Lida Patočková**, **Luděk Trevor** — u klavíru populární skladatel **John Gollwel**. Program uvádí **Ruda Sieger**. Začátek představení ve 20 hodin. Ceny zpěvohermí. Předprodej vstupenek v knihkupectví Svoboda v Žatci, nám. Dr. E. Beneše.

Blahopřání. Dne 25. března 1950 dožívá se naše drahá maminka a babička **Marie Ducháčková** z Kutná čova na Volyni požeňnaného věku 79 let. Kéž Vám Bůh popřeje ještě dlouhá léta žít ve zdraví mezi námi. **Přejí syn, snacha a malá vnučka**

Hledám **Václava Nováka** z Ivančice na Volyni, s kterým jsem r. 1916 byl v Rusku v městě Mariúpolu (ny Ždanov), kde jsme spolu pracovali v závodě Mikopol. Kdo by o jím novaném něco věděl, nechť to oznámí na adresu: **Františka Divišová Kalachová**, Orebitská 18, Praha X.